

א"כ ונה נקשה לוור עדלית צקדשים שצלו את הפקולי ווקדשים כיון דהקדשים שקצלו את טעם האיקור נעשו גופה דאיקורא א"כ ליכא עשה כלל על חלק זה ע"ש וי"ל דהנה התוס' צוצחים דף ל"ז ע"כ כתבו דנוכחצו כל אשר יגע צצקרה יקדש ונשנוט דוויירי צכל מיני פקולי ווקדשים דאל"ה ה"י אפשר לאוקוני צצליעת וותר ופיגול שהיא צכרת ואין עשה דוחה לית שצכרת והנה צצליעת פקולי ווקדשים ונשכחת לה גווי דהוי נותן טעם לפגם כגון צליעת טון כל ונחה פקולה צצקרה קודם דהוי לפגם כנצואר צי"ד ק"י ק"ג קציק ד' דצקרה צטון הוי לפגם ונצאר צונק' ע"ז דף ק"ז ע"ה דאפילו אם הפגם צל ע"י ההיתר נחשצ נוטלפ"ג כדאמר ר"ל קס דאין אוננים קדירה זו חקירה ונלח יתירא ונלח וכו' ע"ש ואע"ג דצקאר איקורין נוטלפ"ג וותר צקדשים נראה לי דאקיר דהנה הנה"ה צצית ד' שצרי א' הקשה כיון דנוטלפ"ג ילפינן ונצלה שאינה ראוי לגר כנצואר צונק' ע"ז דף ק"ה וקדירה שאינה צת ונולא הגם שפוגמת קלת אצל עדיון ראוי לגר היא ותיירן דדוקא צעין צעין שיופגם לגמרי ונאכילת אדם אצל צתערוצות לא אקרה תורה אלא טעם יפה [וצעניני טכ"ע ציאתי הדצרים] וע"י צפרנו"ג יו"ד ר"ס ק"י ק"ג צונצלות זה צדיאר כוונת הרצ"ה דהוי כאינו ניכר האיקור ע"ש וא"כ לפי ונה דאונרין צוצחים דף ע"ח ע"כ דצקדשים אפילו צונינו אונרין רואין את וינו כאילו אינו וינו ואקור אפילו אינו ניכר שז נוטלפ"ג אקור כל כלא צטל לגמרי ונאכילת אדם הגם דלא הוי כנו ניכר טעמו [ובעין השטיות דצונקוס דצונקסה אקיר גס נוטלפ"ג אקיר] אכן נ"ל נהי דלא צטיל כצנותן טעם לפגם ונעם הנ"ל אצל שיהפוך את ההיתר שנאמר דההיתר עלונו איתעציד גופה דאיקורא לא שמועין רק צטעם יפה ככל הני דגל"י תורה וכצכרת הרצ"ה ז"ל הנ"ל דטעם פגום ונעם יפה לא ילפינן ודוקא לענין כלא יצטיל היא דנועיל קצרת רואין את וינו כאילו אינו וינו דהיינו שאפילו צלא נתינת טעם לא צטיל אצל צלא נתינת טעם לא שמועין שיהפך את ההיתר עלונו להיות כגוף האיקור ע"כ נקשה שפיר איך אונרין כל אשר יגע צצקרה יקדש הא אם כצלע טון של ונחה פקילה נינול צה עדלית כיון דל"ל צה חענ"ה.

אולם לפי האמור לנעלה צלותיות הקודמין דפסקי רישא דלא ניחא ל"י וותר א"כ כיון דהוא מתכוין לאכילת קדשים ונהי דצהכרח יטעום את טעם האקור וינו כיון דהיא פגום לא ניחא ל"י שז אינו אקור ולא שיק צזה גס הטעם דנחשק צחלצים ועריות הי"ז שכן נהנה דהרי צזה לא נהנה כיון דטעמו פגום וא"כ עכ"ל דקדא ויירי כשאין הצליעה ניתן טעם לפגם ואז הרי ההיתר עלונו נעשה איקור ש"ה לא קסי' צ"י לוור עדלית ע"כ לדידן דק"ל דשא"י וותר וכן קוצר ר' עקיבה צצ"ק דף ק"ג ע"ה לא נשכחת לה שיתקדש יקדש לצעה אצל הצרייתא צוצחים דף ל"ז ע"כ דהיא ון כפרא וכתם כפרא היא ר' יהודה דקוצר דצר שאינו ונתכוין אקור א"כ קאי קרא דכל אשר יגע צצקרה גס על צליעת דצר הפגם וכאמור ע"כ נקשה שפיר נינול עדלית ועל אצ"ה החכמה

היצור העולה מפרט ד הנ"ל

א הוכח דהמעשה מפאת עצמו אינו מעשה גמורה כהאי דתולש עולשין הגם דנתייפה הקרקע

אפ"ה מחמת ג' טעמים לא הוי כחרושה גמורה א' דעדיין אינו ראוי לזרוע בה ועוד דהוי מעשה שאינה ניכרת ועוד דהוי רק בגרמי ע"כ אפילו בלא איכפת ל"י סובר רש"י ז"ל דפסור דדוקא מחשבתו משוי' ל"י מעשה אבל במעשה גמורה כמו בנטילת נשמה כתב רש"י ז"ל דדוקא בשמפי לא ניחא ל"י שימות או פסור דמחשבתו מוציאו מידי מעשה וכן העריך סובר דוקא כהאי דתולש עולשין נחשב פסיק רישא דלא ניחא הגם דלא הוי רק לא איכפת ל"י אבל כהאי דמפס מורסא כיון דלא הוי רק לא איכפת ל"י לא נחשב כפסיק רישא דלא ניחא ל"י כיון דבב"י האי גווני הוי כמו במעשה גמורה (צלות א' צ') ודוקא לר"מ דסובר בב"י פקום גרמי הוי כמו מעשה ה"ה לענין שבת ע"כ לדידן היא דבעינן לאוקמי באגם ומיושבים דברי הרמב"ם ז"ל (צלות ג')

ב עוד י"ל דברי רש"י ז"ל שבאות א' דכל שהמלאכה מצד עצמו לא איכפת ל"י שוב הוי ל"י כמו טפי לא ניחא ל"י דלא ניחא ל"י שיתעבד על ידו המלאכת איסור ודוקא בשהמלאכה מצד עצמה ניחא ל"י לא מועיל מחשבתו להוציאו מידי מלאכה בהכי משני טעמים חדא כסברת התוס' לענין פרה אדומה ועוד דבמקום שהדברים שבלב הויין ממש היפך המעשה או דיבור אין מועילין ע"כ בחלוין הוכרת רש"י ז"ל לומר דמפי לא ניחא ל"י אבל בתולש עולשין די אם לא איכפת ע"כ נחשב ממש כמו טפי לא ניחא ל"י המלאכה: (צלות ד')

ג בכדשים נוטלפ"ג אסור כל שלא בטל מאכילת אדם עכ"ז אם ישנו בריעה הפוגמת ונתכוין לאכילת קדשים לדעת העריך פסיק רישא דלא ניחא ל"י מותר בכל מקום ולא שייך בזה מתעסק בחלבים ועריות חייב דהרי לא נהנה: (צלות ה')

כלל י"ח דבר שיש לו מתירין

שורש א

פתיחה הטעמים מדוע דבר שיש לו מתירין לא בטל ויבאר שיטות הסוברים דבר שיש לו מתירין מה"ת לא בטל

א הר"ן ז"ל צנדרים דף כ"ז ע"ה כתב הטעם דדצר שיש לו מתירין לא צטל משום דר"י ורצנן איפלגו חי וצ"ו לא צטל דאונרין צוננחות דף כ"ז ע"כ שניהם למדו ונקרא דולקח נדס הסר ונדס השעיר דדס הסר הנרוצא לא ונצטל את דס השעיר הניעוט ר"י קצר נשום דדס אינו ונצטל דס דלזל צתר דוויין העלם ורצנן קצרי דעולין אין ונצטלין זה את זה דלזלו צתר דוויין האכיות אם דוויין זה לזה אין ונצטלין זה את זה לכן דצר שיש לו מתירין כיון דעתידי להיות היתר הגם דעתה היא איקור אם דוונה לו צעלם לא ונצטלי זה את זה דדוויין העלם נשלים ונה שאינו דוונה לגמרי צאכיות אצל